

рави сенки. Хубавите му руси коси се изпъстриха с бели кичури.

Песни и вино му опротивяха. Сън не слизаше над морните му клепачи. Нова мисъл почна да го измъчва, грозна и противна. Но не му оставаше много време да избира. Ако Алексей се забавеше още няколко дни само, Иванко трябваше да избира между кинжала или позорното бягство. Всички го напущаха, всеки носеше вече в сърцето си желание за измяна и предаване.

Една нощ тъмна сянка изникна от водите на Етъра, прелувайки незабелязано до стените на калето. Глух глас позва на помощ. Стражите спуснаха отгоре въжени стълби и морният нощен гост се прехвърли със сетна сила през зъбите на бойницата. Отнесоха го полупримрял в помещението на блжстителите, дадоха му да сръбне лъта ракия, разкопчаха дрехата му, за да диша по-леко. Когато червените пламъци на борината трещнаха над приблидннатото лице на бавно свестяващия се момък, всички нададоха викове на изненада и уплаха:

- Димитри! Княз Димитри!

Двамата братя се отделиха да говорят насаме. Когато Иванко разбра, че за втори път войските на императора са хвърлили оръжие, отказвайки да го следват в страшната за тях България, всяка надежда изчезна за него. Царският венец на Търново бе само далечен, невъзможен блян. Оставаше само едно. Да се бяга. По-скоро само, докато не бе вече късно. Преди да узнаят привържениците му грозната вест за осуетената византийска помощ. Преди да разберат жителите на града и Петровите люде, че той е чакал ромейска помощ. Защото тогава казента му щеше да бъде страшна. На четири коня щяха да завържат ръцете и краката на предателя, за да бъде разкъсан и талото му разпръснато по четирите краища на света.